

בחירות

"מדינת ישראל תהא פתוחה לעליה יהודית ולקיבוץ גלויות; תשקוד על פיתוח הארץ לטובת כל תושביה; תהא מושתתה על יסודות החירות, הצדק והשלום לאור חזונו של נביאי ישראל; תקיים שוויון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה בלי הבדל דת, גזע ומין; תבטיח חופש דת, מצפון, לשון, הינוך ותרבות; תשמור על המקומות הקדושים של כל הדתות; ותהיה נאמנה לעקרונותיה של מגילת האומות המאוחדות."

(מתוך מגילת העצמאות)

מבוא

ישראל היא מדינה יהודית ודמוקרטית, כאמור בהכרזת העצמאות, שבה באה לידי ביטוי ההגדרה העצמית של העם היהודי. המדינה חייבת לקיים שוויון מלא לכל תושביה ואזרחיה.

מדינת ישראל חייבת להיות מדינת חוק מתקדמת, חברה מלאה במשפחת העמים הדמוקרטיים, הנאורים והמשגשגים.

לקראת שנת 2000, עומדת ישראל על פרשת דרכים ועלינו לבחור בין מלחמה נמשכת עם העולם הערבי ונחיתות כלכלית וחברתית לבין חיים בשלום, בשגשוג וברוחחה.

תכנית מדינית

1. השלום הוא משאת נפשו של העם בישראל, והוא תנאי לקיומה הריבוני והבטוח של מדינת ישראל.
2. השלום עם מצרים, שהוכיח את יציבותו אך הוא עדיין שלום מוגבל וחסר, איננו יכול להישאר שלום נפרד לאורך ימים. בלי הסכמי שלום נוספים, גם השלום עם מצרים עלול להתמוטט.
3. שלטון של עם אחד על עם אחר הוא פסול מיסודו. ככל שנמשך הכיבוש בשטחים, מתרחף האיום על אופיה הדמוקרטי של מדינת ישראל, ונוצרת מציאות מסוכנת של מדינה דרלאומית, שמאיימת בין השאר על ביטחונה האישי של כל ישראלי. באין התקדמות לשלום, גם הסכנה למלחמה נוספת הולכת ומתעצמת. כל מלחמה באיוור היא קשה וקטלנית פי כמה מקודמותיה, ועל אחת כמה וכמה בשנים לב לנכחות הגוברת של נשק לאקונומיקלי במזרח התיכון.
4. המחלוקת בין ישראל לבין העם הערבי-פלסטיני היא מהמוקדים העיקריים לסכסוך במזרח התיכון. הכרירה היא חותכת: פשרה וחלוקה בין שני העמים או מלחמת נצח ביניהם.
5. מדינת ישראל מכירה בזכות ההגדרה העצמית של העם הערבי-פלסטיני, בשטחי הגדה המערבית ורצועת עזה, ותובעת ממנו להכיר בזכות קיומה הריבוני והבטוח. הכרה הדדית בזכות ההגדרה העצמית של שני העמים היא היסוד לשלום ישראלי-פלסטיני.
6. העם הערבי-פלסטיני הוא שיכריע מה דמות תהיה להגדרתו העצמית. בין אם יכריע בזכות מסגרת פדרטיבית או קונפדרטיבית עם ירדן, ובין אם יכריע בזכות מדינה פלסטינית עצמאית - תכבד ישראל את הכרעתו. בכל מקרה, יכללו הסכמי השלום בין ישראל לבין הפלסטינים וירדן הסדרים מוסכמים שיבטיחו את ביטחון ישראל. בשל שיקולים ביטחוניים ודמוגרפיים יש להעדיף פתרון בעל אופי קונפדרטיבי.
7. התקדמות בתהליך השלום תחייב את הפלסטינים להתנער מומבית מייכות השיבה לישראל, להיפרד סופית ורשמית מ"יתרות השלבים" ולחדול כליל מן הטרור.
8. ישראל אינה שוללת את שיתופו של אישף בשלבים הבאים של המשא ומתן, לאחר שאשף יוכיח בהכרזתו ובעיקר במעשיו שהוא מכיר בישראל ומפסיק את הטרור.
9. החוק האוסר מפגשים עם אישים המזוהים עם אשף הוא פסול ונפסד מיסודו, ומקומו לא יכירנו בספר החוקים של מדינה מתוקנת. לידתו של החוק בטעמים זרים, פוליטיים ומפלתיים, ורוב פוליטי אחר יטרף לכטלו בכל ההקדם האפשרי.
10. לאחר שהמשא ומתן בין ישראל לבין כל שכניה כבר נפתח, השלום הוא לא רק הכרחי, הוא גם אפשרי. את הסכם השלום הסופי והקבוע חייבים להקדים בהסדרי ביניים, שיוכיחו הלכה למעשה ובאופן מדורג ומבוקר את יציבותו של ההסכם ואת תום הלב של כל הצדדים, וימנעו סיכויי פתע לישראל.
11. האוטונומיה בשטחים היא היעד הקרוב והמייד, בתנאי שתהיה מלאה, ותשמש מבוא זמני לפתרון הקבע.
12. כדי לאפשר את כינונה של האוטונומיה המלאה בזמן קרוב, על ישראל לאמץ הלכה למעשה את החלטה 242 (שטחים תמורת שלום), ולהפסיק את ההתנחלויות לאלתר.
13. ההתנחלות בשטחים וברמת-הגולן, בדרך של הקמת התנחלויות חדשות או בדרך של עיבוי הקיימות, היא עכשיו המכשול הגבוה ביותר בדרך להסדרי קבע ולהסדרי ביניים. המשך ההתנחלות מעמיד בסכנה ודאית את עצם קיומו של המשא ומתן ואת סיכוייו לשאת פרי.
14. המשא ומתן המתנהל עכשיו פותח סיכוי לשלום גם עם סוריה. מימושו של הסיכוי החשוב הזה מותנה בזכונותה של סוריה להכיר חד-משמעית בקיומה של ישראל, ובזכונותה של ישראל לפשרה סבירה ומוסכמת ברמת-הגולן. על הסכם השלום עם סוריה להכתיח שרמת-הגולן לא תשמש עוד כסיס לתוקפנות נגד ישראל, יישוביה ומקורות המים שלה.
15. נסיגה ישראלית גם בגדה המערבית ובעזה וגם ברמת-הגולן מותנית כסידורי ביטחון קפדניים,

שיאפשרו לישראל לקדם סכנות במהירות וביעילות. השטחים המתפנים יפורזו כליל, וכל הפרה תתיר לישראל לנהוג על-פי הזכות הבסיסית להגנה עצמית, שתעוגן גם בהסכמי השלום ובהסדרי ביטחון אוויריים.

16. ירושלים - בירת ישראל - לא תחולק עוד. מעמד הקבע של העיר, כפי שייקבע בהסכם השלום, יתחשב בכל הזיקות המיוחדות לעיר - דתיות ואומיות.

17. היחסים המיוחדים עם ארצות-הברית הם אבן פינה של מדיניות החוץ הישראלית, והם חייבים להיות מושתתים על התחשבות הדדית באינטרסים החיוניים של שתי המדינות. התנהגות ההרפתקנית של ממשלת הליכוד פגעה באופן חמור ביחסי עם ארצות-הברית, והסבה לישראל נזק כבד - מדיני, ביטחוני וכלכלי. על משרד האמון בין שתי המדינות ניתן להתגבר אך ורק באמצעות חילופי שלטון וחילופי מדיניות.

18. כוח המגן של צה"ל הוא הערובה העיקרית לביטחונה של ישראל.

19. צה"ל הוא צבא העם כולו. אסור לממשלה לסבכו במלחמה שאיננה מלחמת מגן ולנצל אותו לשם קידום מטרות מפלגתיות ואישיות.

20. כוח ההרתעה של צה"ל לא יישמר לו באמצעות פעולות ראויה עקרות, אלא בפיתוח שיטתי של טכנולוגיות מתקדמות ואמצעי לחימה ייחודיים, בניבוס מקורי ועדכני של תורת הלחימה, בטיפוח רשתו האישית של החייל, ובהקפדה מיוחדת על ערכיו האנושיים כלוחם.

21. אל מול גילויים של לאומנות תוקפנית ושל טענת, הקיימים בחלקים מהחברה הישראלית, מוטלת על צה"ל החובה המיוחדת להקפיד עוד יותר על מוסר הלחימה ועל פעילות לפי החוק.

22. תפקידי השיטור והשיפוט, שמוטלים על צה"ל בשטחים, מעמידים בסכנה את איכותו וערכו, ומחייבים גם הם לשים קץ לכיבוש המשחית ככל ההקדים האפשרי.

23. על מערכות הביטחון, החקירה, התביעה והמשפט למצות את כל חומר הדין עם מתנחלים שעושים דין לעצמם, פורעים חוק וסדר, פוגעים בערכים וביהודים, שמים לנעל את המוסדות הנבחרים של המדינה, ומקעקעים את יסודותיה כמדינת חוק. יד רכה ועצימת עין רק מגבירות את תוקפנותם של המתנחלים, המסלימה את מעשי האיבה.

24. עד לבוא השלום תבטיח ישראל את התנאים הדרושים לקיומם הראוי ולאורח חייהם התקין של הפלסטינים תושבי השטחים, תאפשר פיתוח כלכלי, יצוא חופשי ויצירת מקומות תעסוקה, ותשקוד על פעילותם הנאותה של השירותים החברתיים ובכללם מערכות החינוך והבריאות. השקעות מקומיות וביך לאומיות בשטחים חשובות לא רק לרווחתם של התושבים, אלא גם כדי להניח תשתית למשק פלסטיני עצמאי.

25. שלטון החוק הישראלי הולך ומתערער בשל פגיעות חוזרות ונשנות בזכויות האדם בשטחים, ובשל היווצרותן של שתי מערכות משפט נבדלות - אחת ליהודים ואחת לערבים. סאמץ להשלטת סדר אינו מצדיק עונשים קיבוציים, מעצרים מינהליים ללא זכות ערעור, פיצוץ בתים, גירושים וכיבוצא כאלה פעולות עונשין בלי דין וברי דין, העומדות בסתירה גם לאמנות נטוה ולהכרזה האוניברסלית על זכויות האדם, ואשר אין בהן כדי להוסיף ביטחון אלא דווקא כדי לגרוע. עד להסכם שלום חייבת ישראל לנהל את שלטונה בנדה וברצועה מתוך הקפדה על חוקי המדינה, כללי הצדק הטבעי והמשפט הכיך לאומי.

26. הגילויים הנפשעים, שמקורם בלאומנות קיצונית ובקנאות דתית, המביאים לרצח של יהודים ושל פלסטינים בידי פלסטינים, ראויים להוקעה נמרצת, ומן הדין לשים להם קץ.

27. מרצ מאמצת את עיקרי החוכמה "שלום בשלבים", ובכל ממשלה שתקום בהשתתפותה תפעל מרצ ליישומה של תוכנית זאת. (התכנית מהווה נספח לפרק זה).

